

Posició i propostes de CCOO de Catalunya

Comissions Obreres de Catalunya ha jugat i juga un paper actiu en el procés de construcció nacional amb l'objectiu d'omplir de contingut social el fet nacional. Des de CCOO hem reclamat un major exercici de l'autogovern per posar-lo al servei de les persones.

El caràcter nacional del sindicat es basa en raons d'identitat i d'utilitat. I són precisament els temes d'utilitat els que poden reforçar o afeblir els temes d'identitat i de pertinença.

La instrumentalització del conflicte territorial xoca amb el projecte i les pràctiques d'una organització com CCOO, que sempre ha defensat que els riscos per a la cohesió social s'originen en les diferències de classe, socials i de gènere entre les persones. A més, col·loca l'esquerra social en una dinàmica que no li és pròpia i subordinada a altres interessos.

Per incidir positivament en aquest debat CCOO proposa:

1. En primer lloc, **objectivar el debat**, amb dades contrastades, i no sobre la base de prejudicis ideològics. Igualment fer un debat **en positiu** sobre la base de les idees i no de les reaccions davant manifestacions o actuacions certament inacceptables que periòdicament es produeixen (recurs contra continguts de l'Estatut que en canvi s'accepten en els textos d'altres comunitats autònomes...).

2. Analitzar les responsabilitats de les polítiques econòmiques, socials i fiscals dutes a terme per les diferents administracions, en relació amb l'increment de les desigualtats de caràcter personal i social que s'han produït en els darrers anys.

En opinió de CCOO, són les polítiques que s'han aplicat les que tenen una influència més gran en el fet que hi hagin més o menys desigualtats.

Les polítiques fiscals han influït en l'increment de les desigualtats, en fer perdre progressivitat al nostre sistema fiscal. S'ha produït un procés de defiscalització en les rendes de capital i les rebaixes fiscals han afavorit més als més rics.

No s'han aprofitat els anys de creixement econòmic per augmentar la despesa social i redistribuir millor la riquesa (estem set punts per sota de la mitjana europea en despesa social).

Cal una reforma fiscal en què pagui més qui més té, que proporcioni més recursos per incrementar la despesa social i aplicar polítiques públiques redistributives per corregir les desigualtats. Aquestes mesures fiscals progressistes s'han d'implementar tant en l'àmbit de l'Estat com en el de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, són necessàries unes normes estatals bàsiques per evitar en matèria fiscal la competència a la baixa entre comunitats autònomes. I més harmonització a escala europea per impedir el dúmping fiscal.

3. Regulació dels mercats. El problema avui no són tant les regulacions diferents que suposadament poden afectar a la unitat de mercat sinó l'absència clamorosa en molts casos de regulació i regles del joc per controlar els mercats i evitar situacions d'especulació com les que s'han produït.

Bona part dels que s'alarmen amb la ruptura de la unitat de mercat són els mateixos que pregonen més mercat i menys Estat.

4. Posar per davant la utilitat per a les persones. Hi ha competències que són més eficients des de la proximitat, especialment totes aquelles que tenen a veure amb els serveis a les persones i que poden tenir solucions diverses en funció de situacions també diverses. Altres, en canvi, poden tenir un millor encaix en l'àmbit estatal o europeu.

El repartiment de competències entre els diferents nivells de govern: Europa, Estat, Catalunya, municipis... s'ha de fer en base a criteris d'eficiència a l'hora de desenvolupar polítiques que permetin assignar béns i serveis, redistribuir riquesa i reforçar la cohesió social.

5. Posar en valor la descentralització política de l'Estat i els seus efectes positius sobre el desenvolupament de l'Estat del benestar i el paper del sector públic. En aquest sentit, el paper de les polítiques públiques dutes a terme per les diferents administracions ha estat en general decisiu per afrontar la crisi.

La proposta, des del nostre punt de vista, no és menys Estat, com reclamen els neoliberals, sinó un Estat descentralitzat que orienti la direcció dels canvis i reforci la capacitat d'impulsar les polítiques públiques en els seus diferents nivells. Les polítiques socials tenen un efecte reductor de les desigualtats.

Catalunya té un menor percentatge d'empleats públics comparat amb Espanya. Aquesta comparació encara és molt més acusada si es fa amb altres països europeus. Ara hi ha doncs una oportunitat per crear ocupació en el sector públic, de forma que s'incrementi i millori la prestació de serveis tant en sectors claus per al futur econòmic del país com en sectors directament vinculats amb el benestar de les persones.

6. Construir el marc català de relacions laborals i socials.

. Amb el traspàs de competències en matèria laboral i social.

. Amb el reforçament del paper dels interlocutors socials, establint àmbits de concertació permanent de les polítiques transferides a la Generalitat.

. Amb el desenvolupament de la negociació col·lectiva: impuls dels convenis d'àmbit nacional de Catalunya, superant els marcs provincials, i articulació dels convenis d'àmbit estatal.

. Amb l'impuls de l'Estat del benestar com a factor també d'eficiència econòmica.

7. Complir amb la lleialtat institucional totes les Administracions respecte a les competències de cada àmbit. Assumpció plena per part de l'Administració central de les competències recollides en els nous estatuts.

Contràriament a aquesta proposta, l'Informe del CES pretenia que *“el Estado podrá dictar leyes que establezcan los principios necesarios para armonizar las disposiciones normativas de las Comunidades Autónomas, aún en el caso de materias atribuidas a las competencias de éstas, cuando así lo exija el interés general”*.

És evident que ens trobem davant d'una crítica selectiva: es refusa l'intervencionisme autonòmic però no l'estatal, sobretot si aquest té per finalitat garantir la unitat de mercat.

8. Reforçar els elements de cooperació i coordinació interterritorial, bilaterals i multilaterals entre l'Estat i les autonomies, així com les relacions horitzontals entre comunitats autònomes. Convertir al Senat en una càmera de veritable representació territorial. Plena oficialitat de totes les llengües de l'Estat. Tot això com a forma d'impulsar un nou model d'Estat descentralitzat en la línia que federalisme és autogovern més govern compartit.

Cal desenvolupar la cultura de la cooperació entre administracions per a una gestió més eficient de les competències i un millor servei als ciutadans i ciutadanes. Per exemple, això s'ha de fer amb relació a competències com la d'Inspecció de Treball o l'Agència Tributària.

9. Un estat federal plurinacional

En els seus estatuts, CCOO defensa la realitat plurinacional de l'Estat espanyol i es defineix a favor d'un Estat federal. Conseqüentment amb aquest posicionament, proposa treballar per aprofundir en la democràcia i fer avançar un model federal que reconegui la realitat plurinacional de l'Estat. **Un model d'Estat federal plurinacional que pugui ser compartit per diverses forces polítiques i socials, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, i que possibiliti un punt de trobada de diverses aspiracions a les quals no cal renunciar.**

Reconeixement ple de la pluralitat nacional i lingüística.

En el Baròmetre d'Opinió Política elaborat pel Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat ¹², quan es pregunta als ciutadans i ciutadanes com creuen que Catalunya hauria de ser, el 36,8% es manifesta per una comunitat autònoma, un 32,2% per un Estat dins d'una Espanya federal i un 19% per un Estat independent. Un 6,2% com una regió espanyola. Uns resultats que de forma diversa expressen un sentiment àmpliament majoritari en favor de reforçar l'autogovern de Catalunya i la seva personalitat nacional.

10. Impulsar espais de col·laboració en l'àmbit sindical que propiciïn un marc de trobada entre organitzacions territorials de Comissions Obreres que comparteixen elements de similitud en la seva realitat sindical i de context sociopolític. La Confederació Sindical de CCOO també s'hauria d'implicar i participar activament en aquestes trobades tant de caràcter bilateral com multilateral. Espais com Galeuscat, amb la participació de Galícia, Euskadi i Catalunya, poden ser molt útils per a aquest objectiu.

11. Apostar decididament per avançar en la integració política europea sense por de delegar en les institucions europees competències que avui són de l'Estat. La crisi ha deixat molt clara aquesta necessitat, com també la d'una regulació europea. Ampliar la participació de les comunitats autònomes en les decisions de la Unió Europea.

Contribuir a impulsar els espais transfronterers de cooperació interregional com és l'Euroregió Pirineus-Mediterrània (PIRIMED), de la qual formen part Aragó, Catalunya, Illes Balears, Llenguadoc-Rosselló i Migdia-Pirineus. I en l'àmbit sindical, i en el marc de la Confederació Europea de Sindicats, el Consell Sindical Interregional transfronterer Pirineus-Mediterrània (CSI Pirimed), i del qual formen part sindicats catalans, francesos i andorrans.

- En definitiva, tenim la necessitat com a sindicat de compartir un projecte d'Estat que assumeixi de forma positiva la seva descentralització política.
S'han de superar els desenfocaments i les posicions defensives davant els canvis produïts i afavorir la iniciativa sindical també en aquest terreny.

Abril 2010

---

¹² Juliol 2009.